

**Travma, Aile İçinde Yaşanan Duygusal Kırıklıklar ve Stres Yönetimi:
Sevgili Eşim Namık Kemal ÜNALP'e**

F. Rezzan ÜNALP¹

Namık Kemal Ünalp, 27 Aralık 1954, Merzifon-13 Temmuz 2002, Ankara.

Bir Türk subayı (1975. Top. 11), sevgili eşim, Kayacan ve Canan'ın biricik babası...

Çok sevdiği askerliğe girişi lise eğitimi ile başladı. İstanbul'daki Kuleli Askeri Lisesinden 1972 yılında, müteakiben Kara Harp Okulundan 1975 yılında mezun oldu. Türkiye'nin farklı bölgelerindeki birliklerinde Topçu subayı olarak görev yaptı. Başarılı, arkadaşları tarafından sevilen, komutanları tarafından takdir edilen parlak bir subaydı. 1984 yılında topçuluk üzerine eğitim almak üzere ABD Oklahoma'daki "Fort Sill" Askeri Üssüne gönderildi. 1985 yılında girdiği Kara Harp Akademisinden 1987 yılında kurmay subay olarak üstün derece ile mezun oldu. 1990 yılında NATO karargâhına atandı, üç yıl Türkiye'nin

Brüksel Askeri Ataşesi olarak görev yaptı. 1993 yılında yarbaylığa terfi etti.

Yurda dönüşte Hadımköy 1. Zırhlı Tugay Komutanlığı'na Tabur Komutanı olarak atandı. Kısa bir süre sonra, 1994 yılı başında taburu Trakya'dan İç Güvenlik Harekâtında yer almak üzere Irak ile Suriye arasındaki sınırın Türkiye ile bulunduğu noktadaki dağlık bölgeye, Cizre'ye gönderildi. Taburun sorumluluk sahası, içinde barındırdığı riskler dolayısıyla tehlikeli bir bölge ve görev koşulları ağırdı. Türkiye'nin güneydoğusunda yer alan bu bölgede yaşanan (bölücü terör örgütü mensupları ile) çatışmalar o dönem itibarıyla yaklaşık 10 yıldır devam etmekte idi. Bu çatışmalarda subay ya da er pek çok asker hayatını kaybetmiş ya da sakat kalmıştı. Nitekim eşimin akıbeti de aynı oldu, bir operasyon sırasında vurulduğu haberi

¹ Doç. Dr., Ufuk Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Bölüm Başkanlığı, İncek-ANKARA
e-posta: rezzan.unalp@ufuk.edu.tr, ORCID No: 0000-0003-1728-046X

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

---

bize ulaştığında takvimler 1995 yılının 25 Ocak gününü gösteriyordu. Asıl mücadele ise bizim için bundan sonra başlayacaktı.

Bu yazıda iç güvenlik harekâtı sırasında batın bölgesinden ateşli silahla ağır yaralanan ve organ kayıplarına uğrayan bir subayın, bir gazinin hayatta kalmak için verdiği mücadele ile aile içinde yaşanan travmanın neden olduğu duygusal kırıklıklarla nasıl başa çıkılabildiği eşi olarak benim tanıklığımla anlatılmıştır. Ayrıca yaralandıktan vefatına kadar geçen sekiz yıllık süreçte Yb./Albay Ünalp'in kaybolmayan cesaret duygusunun kaynakları sosyo-psikolojik düzlemde irdelenmiştir.

Tarihte hayatları anlatılan bireylerin kişiliklerini nelerin oluşturduğu hakkında açık veya örtük ifadeler, tarihsel anlatıların bir parçasıdır. Tarihsel anlatılar, bireylerin izledikleri hareket tarzına niçin yöneldiklerini ve tarihi şekillendirmek için neleri yapabiliyor neleri yapamayacaklarını göstermektedir. Bu yazıda konu edilen kişi bir subaydır, tarihe mal olmuş ünlü biri değil, ama bir kahramandır.

1995 Ocak ayının 25'ini 26'ya bağlayan gecenin sabahında çok erken bir saatte gelen bir telefonla eşimin, N. Kemal'in yaralandığını öğrendim. O zaman Kurmay Yarbaydı. Telefonda bana olayın eğitim alanındaki atışlarda yaşandığı ve hafif bir yaralanma olduğu söylendi. İlk müdahalenin gece yarısı Cizre'de yapıldığı, tedavisi için hava ve yol şartları uygun olduğunda Diyarbakır'a getirileceği, oradan da askeri uçakla Ankara'ya gönderileceği belirtildi.

Ankara'ya gönderileceğini öğrendiğimde aslında şaşırılmışım. Çünkü ufak tefek şeyler için görev yerini bırakmayacağını, panik yapmayacağını biliyordum. Gelen haber üzerine aynı gün henüz beş yaşında olan oğlum Kayacan ile birlikte İstanbul'dan Ankara'ya geldim. Gerçeği hastanede öğrendim. Aslında Genelkurmay karargâhından gelen heyet beni karşıladığında onların bakışlarından olayın bana söylendiği gibi olmadığını anlamıştım. Üst rütbeli bir subay şimdi kendisini ameliyathaneye alacaklarını, ameliyata girmeden önce bir iki dakika görebileceğini söylediler.

O sahne bugün dahi gözlerimin önünde... Görüşmeyeli bir yıl olmuştu. Normal şartlar altında iki hafta sonra iznini kullanmak üzere İstanbul'a gelecekti. Kendisini gördüğümde gözlerime inanmamıştım. Sedyede yatıyordu, üzeri örtüyle kapalıydı, sadece yüzünü görebiliştik. Her tarafında vücuduna takılı hortumlar vardı, inanılmaz derecede şişkin bir surat ve beden söz konusuydu. Gözlerinde hem buruk bir sevinç hem de şaşkınlık vardı. Sadece iyiyim, merak etme diyebildi. Onu ameliyathaneye götürürlerken o anın hayatımızın bir kırılma anı olduğunu anlamıştım, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bizi ne zorlukların beklediğini tahmin etmek ise zordu.

Yaralanma ağırdı, iç organlarından pek çoğu ağır hasara, bazıları ise kayba uğramıştı. O gece yapılan ameliyatla yaralanan böbreği (nefektomi) alındı. Bir süre sonra diğer böbreği de fonksiyonunu yitirecekti. Yoğun kan kaybı ve gelişen ağır enfeksiyon doktorları

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

---

endişelendiriyordu. Evet, son derece güçlü, sağlam bir yapısı vardı, ama yaralandığı silahın tahrip gücünün yüksek olması dolayısıyla oluşan tablo son derece vahimdi.

O geceki ameliyattan sonra ilk defa karın bölgesini gördüğümde içimden sadece “aman tanrım” diyebilirdim. Bu ne korkunç bir acı olmalı diye düşündüm. Kelimelerle tarif etmek çok zor....

Bundan sonra belki elliye yakın ameliyat geçirdi. Altı ay hiç çıkmadan hastanede kaldık. Bu süreçte açık bırakılan karın bölgesinin kapanması beklendi. Karın kasları ve bağları zedelendiği için tüm batın sanki tamamen dışarıda duruyor gibiydi. Bir taraftan pankreastan akan sıvı deriyi yaktığı için koruyucu bandajlarla sarılmakta, diğer taraftan kalın bağırsak kesilip ucu karın zarından dışarı çıkartılarak torbaya bağlanmış (kolostomi) durumdaydı, akciğer boşluğuna toraks hortumu takılmış, kısacası bir sürü ağır sıkıntılarla karşı karşıya idi. Her gün yapılan pansumanlar sırasında ben de vardım. İlk gördüğümde bayılmamak için kendimi zor tuttum. Fakat çok ilginç, zamanla Kemal'in vücudundaki her bir uzuv, sanki benim kendi bir organımın parçası gibi gelmeye başladı. Duygularımızın değişime uğradığı inkâr edilemez bir gerçeklikti. Çünkü bedenine yönelik her türlü bakımı, kolostomi torbalarını değiştirirken, pansumanlarını, iğnelerini yaparken kutsal bir vazifeyi yerine getirdiğimi, insani vasıflarımın yükseldiğini hissediyordum. Belki de zorluklara dayanma gücü veren de buydu. Bir süre sonra her ikimizin hedefi de Kemal'in yaşam mücadelesini kazanmasına odaklanmıştı. Bizim için bu durum, ne zaman sonlanacağı tahmin edilemeyen ama mutlaka kazanılması gereken bir savaşa dönüşecekti...

Haftanın en az üç günü yapılan diyalizler, batırılan binlerce iğne, damarların tamamen kullanılamaz hale gelmesiyle birlikte boyundan açılan onlarca kateter, kalbe yapılan müdahaleler, hepatite karşı interferon tedavileri, potasyum krizleri, biopsiler, organ nakli için bekleyişler, telaşlı arayışlar, umudun tükenmesiyle çaresizliğin ağır psikolojisi, sona yaklaşıldığının bakışlara yansıyan korkusu... Bu noktada özellikle organ naklinin ne kadar önemli olduğunu ve acıyan gözlerle size bakılmasının ne kadar kahredici olduğunu söylemek isterim. Bu olayı yaşamasaydık her halde yaşamın bir organa bağlı olmasının ve bulunamamasının acısını bu kadar derinden hissedemezdim, şu an tüm organlarını bağışlamış birisi olarak kendimi son derece mutlu hissetmekteyim. Umarım mümkün olur.

Tüm bu süreçte Türk Silahlı Kuvvetleri kurum olarak her zamanki gibi yanımızda oldu, imkânlarını seferber etti. Sosyal yaşamda arkadaşları her zaman manevi desteklerini sunmakta candan davrandılar. Toplumun farklı kesimlerindeki insanlar karşı karşıya geldiğimizde her zaman saygı gösterdiler, yardımcı olmaya çalıştılar. Tüm bunlar birer moral unsuru olarak önemliydi. Ancak tüm bunlar kişinin fiziksel ya da ruhsal yaşadığı sarsıntıdan kurtulmasına, yeni hayatına uyum sağlamasına yetmiyordu. Biliyordum ki bu travmadan kendi içindeki savaşı kazanarak kurtulabilirdi. Bunu başarabilmesi için de kendisinden sonra en büyük rol eşi olarak bana düşmekteydi. Bu rol zor bir roldü, çok güçlü ve sabırlı olmayı gerektiriyordu.

Bir malûl gazi olarak eşimin cesaret duygusunun kaybı söz konusu değildi. Bu durum en başta karakterinin bir yansımasıydı. Benimsediği değerlerle davranışları arasında her zaman uyumluluk olduğu göze çarpmaktaydı. Vatan sevgisi yüce bir değer, cesaret ise bunun yansımasıydı. Daha öce olduğu gibi yine mücadeleci, kararlı ve inançlıydı. Sadece cesaretini fiili olarak gösterebilmesi mümkün değildi. Bu gerçeği kabullenmekte zordu. Organ kayıplarına bağlı gelişen rahatsızlıklar ve başkasının yardımına muhtaç olma durumu yaşamın her türlü alanında endişe ve sıkıntı yaratırken asıl önemli husus, yetersizlik duygusunu aşabilmek, kaybolan hayallerin, yitirilen ideallerin yarattığı boşluğu doldurabilmek, idi. Çünkü en fazla acı burada hissedilmekteydi.

“Yetersizlik duygusu yaşandı mı?” sorusuna hayır demek doğru olacaktır. Çünkü vazifesi onun için kutsaldı ve o bunu içselleştirmişti. Dolayısıyla uğruna kaybettiklerinden dolayı yetersizlik hissetmemişti, aksine gururu perçinlenmişti. Ama kaybolan ideallerin geri gelmeyeceğinin bilinmesi büyük bir boşluk yaratmıştı. Bu durum akılcı ve ortak paylaşım sahası yaratan bir stres yönetimini gerekli kılıyordu. Bu yönetim sadece onu ve beni değil, aynı zamanda travmayı farklı açıdan yaşayan çocukları da içine almaktaydı.

Çünkü yaralı, hasta bir babanın, çocuğun duygu dünyasında büyük sarsıntı ve keder yarattığını o dönemde ilkokula yeni başlayan oğlumda görmüştüm; ölümün ne olduğunu bilmeyen dört yaşındaki kızım ise babasının bir daha hiç gelmeyeceğini anlatmakta zorlanmışım. Fakat tüm bu yaşananların bizleri sonraki yaşamımızda farklı kıldığını da itiraf etmek isterim. Daha insancıl, daha sevgi dolu, daha yaratıcı, daha özgüveni yüksek ve mücadeleci ....

İlk defa böyle bir şey yaşamıştık, pek çok insanın yaşamayacağı, tecrübe etmeyeceği türden. Bu konuda psikolojik olarak profesyonel herhangi bir destek almadık. Bu durum psikologların yardımını reddetmek değildi. Çünkü psikologların bu konuda söyleyeceklerinin bizim bildiklerimizin, tahmin ettiklerimizin dışında çok farklı bir şey olmayacağına inanıyorduk. Biz yaşananı bir gerçeklik olarak değerlendirip, hayatta kalmak için verilen mücadeleyi güçlü kılacak, dayanma gücünü artıracak kaynakları harekete geçirmeyi seçmiştik. Devletimizin kurumları başta Silahlı Kuvvetler olmak üzere gereken desteği ve içinde yaşadığımız toplum beklenen saygıyı gösterse de kişi yaşadığı acılarla sonuçta baş başa kalmakta, kendini ifade edebilmenin yolunu kendisi bulmaktaydı.

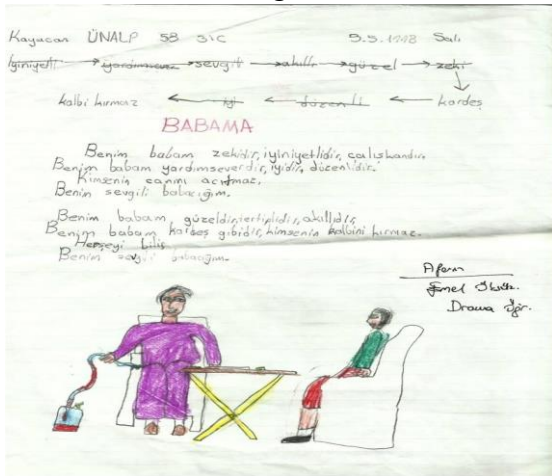
Türkiye'de tedavisini takip eden doktorlar, bizler kendisini sürekli gördüğümüz için bedeninde oluşan tahribat izlerine alışmıştık. Ama ilk defa gören birisi için dehşet vericiydi. Nitekim tedavi maksatlı bir süreliğine bulunduğumuz Washington'da, bir nefroloji uzmanı profesörün kendisini ilk muayene edişinde uğradığı şaşkınlığı bugün bile hatırlıyorum. Gördüğü tablo karşısında hayrete düşmüş, söylediği ilk söz "*Nasıl hayatta kalabildiniz, siz bir "Hero" olmalısınız Albayım*" olmuştu.

Savaştan kurtulabilmiş kişilerin malûl gazi de olsa hayatta kalmış olmalarına seviniyorsunuz, ama bizim örneğimizde olduğu gibi o hayatı yaşamayanların her şeyi bilmeleri imkânsız. Tedavi ya da cerrahi müdahaleler dışında kalan zamanlarda yaşama sevincini canlı tutabilmek adına yapabileceği bir iş yoktu. Rahatsızlıkları; kendisini oyalayıcı mahiyette, dinlendirecek sevdiği bir işi yapmasına, herhangi bir sanat dalı ile uğraşmasına engeldi. Resim yapmayı çok sevmesine rağmen ne kolları ne de bedeni müsaitti. Yapabildiğim şey kendisini benim akademik çalışmalarına ortak etmek oldu.

masallar oldu. O kadar güzel masallardı ki ben bile zevkle dinliyordum, La Fontaine yaşasaydı herhalde çok kıskanırdı.

Ondan bize kalan güzel mirası, tüm bu masalları ve askeri öğrenci olduğu sıralarda

yazdığı şiirleri yakın gelecekte kitaplaştırmayı düşünüyoruz. Kayacan'ın babası için yazdığı

şiiirler, Türkiye'deki Fransız okulları arasında yapılan yarışmada Canan'ın birincilik ödülü aldığı fantastik öykü ve şiirlerle birlikte...

Tüm yaşananları, tanık olduğum sahneleri, çaresiz bekleyişleri, ümitlerin tükenişlerini tek tek anlatmam mümkün değil. Çünkü sekiz yılın her günü farklı bir hikâyeyi içinde barındırmakta, anlatmak günler boyunca sürer.

Kemal 2002 Temmuzunda, bir cumartesi günü 47 yaşında hayata veda etti. Ben onun en sağlıklı halinden tamamen tükenişine kadar olan hep yanında oldum. Kara Harp Okulu öğrencilerinin mezuniyet törenini televizyondan seyrederken ağlayışına, politikacıların ya da hakemlerin yanlış bulduğu karar ve uygulamalarına kızmasına tanık olduğum gibi, göğsünden toraks hortumu çıkarılırken duyduğu derin acıya, kalbine ponksiyon yapıldığında çektiği korkuya, ağır enfeksiyonla yüksek ateşten kıvrınmasına, boynundaki kan damarına açılan onlarca kateter ameliyatında yaşadığı endişeye, böbrek nakli olamayacağını duyduğunda yüreğinde büyüyen derin ıstıraba, umutsuzluğuna ve daha pek çok şeye...

Son gördüğümde şuuru artık tamamen kapanmıştı, gözleri boşluğa bakıyordu, ama yine aynı ışıltılı güzel mavilikteydi, her yeri kanıyordu, yapılacak hiçbir şey kalmamıştı, kendisini öptüm ve beni dışarı çıkardılar.

Vefat etmeden önce son kez görüştüğümüzde bana söylediği, "*Rezzan, sana binlerce teşekkür, Kayacan ve Canan sana emanet, ama gözüm hiç arkada değil, onların senin gibi güçlü bir anneleri var*" sözleri, son sözleri olmuştu, vedalaşabilmiştik. Beni hayatta korkusuz kılan da bu sözler oldu. Cenaze töreninde, 2002 yılının 15 Temmuz günü top arabasının arkasından yürürken o günün evlendiğimiz gün olduğunu benden başka hatırlayan biri var mıydı, hiç bilmiyorum. Ama herkesin bildiği ve inandığı bir şey vardı. O da, Namık Kemal Ünalp'in onurlu bir insan, kahraman bir asker, vatansever bir subay olduğu idi.

Evet, "*Kahramanın ölümü yazgısıdır, hikâyeden çıkarılacak ders ise sağ kurtulanlar ve seyirciler içindir.*" Her asker, her gazinin anlatılacak bir öyküsü vardır. Önemli olan onların dışında kalanların bu hikâyelerden çıkarılacak derslerle gazilerin toplumla bütünleşmesini sağlayacak ve onları etkin kılacak sosyal sorumluluk projeleri üretebilmeleri ve bu projeleri hayata geçirebilmeleridir. Bunları görebilmek bizleri mutlu edecektir muhakkak...

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

Fotoğraflar

Hv. K. K.lığı/Ankara-2006

Oberammergau-1993

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

Kuleli Askeri Lisesi-1970

Harp Okulu-1975

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

Gabar Dağı-1994

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

NATO Kh. Belçika NKÜ-FRÜ 28.08.1993

VEFAT-TEŞEKKÜR

Sevgili eşim,
Canan ve Kayacan'ın biricik babası

**NAMIK KEMAL
ÜNALP**

**TOP. KUR. ALB.
(1975-11)**

13 Temmuz 2002 tarihinde vefat etmiştir. O'nu kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz. Acımız sonsuzdur. Güneyciği'nde hain kurşunlara hedef olup yaralandığı 25 Ocak 1995 tarihinden vefatına kadar yaşamak için korkunç acı ve sıkıntılara katlanarak verdiği büyük mücadele sürecinde her zaman büyük ilgi ve destekle yanımızda olan TSK ve O'nun değerli komutanlarına, başta Genelkurmay Başkanlığı olmak üzere K.K.K., Hv.K.K., MGK Genel Sekreteri, GATA K. ve karargahlarına, GATA K. lüğünün tedavisi süresince hertürlü operasyon ve bakımını büyük bir özveri ve hassasiyet ile yapan başta I. Cerrahi Kliniği doktorları, hemşireleri ve personeli olmak üzere Nefroloji Kliniği doktorları ve hemşirelerine, hizmeti ve emeği geçmiş diğer klinik doktorlarına, merhumun yakın silah arkadaşlarına, sevgi ve yardımlarını hiçbir zaman esirgemeyen candan dostlarımıza ve kıymetli aileme sonsuz saygılarımızı ve teşekkürlerimizi sunarız.

EŞİ REZZAN ÜNALP

**Trauma, Emotional Troubles within the Family, and Stress Management:
To My Beloved Husband Namık Kemal ÜNALP**

F. Rezzan ÜNALP²

Translated by Batuhan ULUKÜTÜK³

Namık Kemal Ünalp, 27 Aralık 1954, Merzifon-13 Temmuz 2002, Ankara.

A Turkish officer (1975. Top. 11), my beloved husband and dear father of Kayacan and Canan.

His entry into the military service, which he loved very much, started with his high school education. He graduated from Kuleli Military High School in Istanbul in 1972 and subsequently from the Military Academy in 1975. He served as an artillery officer in units in different regions of Türkiye. He was a brilliant officer who was successful, loved by his friends, and appreciated by his commanders. In 1984, he was sent to the United States of America to receive training in gunnery. He graduated from Military Academy, which he entered in 1985, with honours as a staff officer in 1987. He was appointed to NATO headquarters in 1990 and served as Türkiye's Military Attaché in Brussels for three years. He was promoted to lieutenant colonel in 1993.

After his return to homeland, he was appointed as battalion commander. Shortly after, at the beginning of 1994, his battalion was sent from Thrace to Cizre, in the mountainous region where the border between Iraq and Syria meets Türkiye, to take part in the Internal Security Operation. The battalion's area of responsibility was a dangerous area due to the risks it involved, and the duty conditions were harsh. The conflicts in this region located in the southeast of Türkiye (with members of the separatist terrorist organization) had been going on for about 10 years at that time. Many soldiers, whether officers or privates, lost their lives or

² Doç. Dr. Ufuk Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Bölüm Başkanlığı, İncek-ANKARA
e-posta: rezzan.unalp@ufuk.edu.tr, ORCID No: 0000-0003-1728-046X

³ İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi, İnsani Bilimler ve Edebiyat Fakültesi, Mütercim Tercümanlık Bölümü, E-mail: batuhanulukutuk@gmail.com, <https://orcid.org/0000-0002-7892-5519>

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

---

became disabled in these conflicts. As a matter of fact, the fate of my husband was the same. When we received the news that he had been shot during an operation, the date was January 25, 1995. The real struggle was beginning for us from now on.

In this article, it is explained through my testimony, as the wife of an officer who was seriously injured with a gunshot in the abdomen and suffered organ loss during internal security operation, and how a veteran managed to cope with his struggle to survive and the emotional disappointments caused by the trauma experienced in the family. In addition, the sources of Lieutenant Colonel Ünalp's persistent sense of courage during the eight-year period from his injury to his death were examined on a socio-psychological level.

Explicit or implicit statements about what constitutes the personalities of individuals whose lives are told in history are part of historical narratives. Historical narratives show why individuals choose the course of action they follow and what they can and cannot do to shape history. The person mentioned in this article is an officer, not a famous person from history, but a hero.

I learned that my husband, N. Kemal, was injured through a phone call very early in the morning of the night between 25th and 26th of January 1995. He was a staff lieutenant colonel at that time. I was told on the phone that the incident occurred during shootings in the training area and that there was a minor injury. It was stated that the first intervention was made in Cizre and at midnight that he will be brought to Diyarbakır for treatment when the weather and road conditions are suitable, after, from there he will be sent to Ankara by military plane.

I was actually surprised when I learned that he would be sent to Ankara. Because I knew that he would not leave his duty or panic over small things. Upon receiving the news, I came from Istanbul to Ankara the same day with my son Kayacan, who was only five years old. I learned the truth in the hospital. In fact, when the delegation from the General Staff headquarters welcomed me, I understood from their looks that the incident was not as I was told. A high-ranking officer told me that they would take him to the operating room now and that I could see him for a minute or two before going into surgery.

That scene is before my eyes even today. It had been a year since we saw each other. Under normal circumstances, he would come to Istanbul after two weeks to use his leave. I couldn't believe my eyes when I saw him. He was lying on the stretcher, covered with a blanket, we could only see his face. There were tubes attached to his body everywhere, and he had an incredibly swollen face and body. There was both bittersweet joy and surprise in his eyes. He just said, "I am fine, don't worry." As they were taking him to the operating room, I realized that that moment was a breaking point in our lives, nothing would ever be the same again. It was difficult to predict what difficulties awaited us.

The injury was severe, many of his internal organs were severely damaged and some were lost. During the surgery performed that night, his injured kidney was removed (nephrectomy). After a while, his other kidney would also lose its function. The intense blood

---

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

---

loss and the developing severe infection worried the doctors. Yes, he had an extremely strong and solid structure, but the situation that occurred due to the high destructive power of the weapon with which he was injured was extremely perilous.

When I saw the abdominal area for the first time after the surgery that night, I could only say “Oh my God!”. I thought, what a terrible pain this must be. It is very difficult to describe in words.

After that, he had perhaps nearly fifty surgeries. We stayed in the hospital for six months without going out. During this process, the abdominal area that was left open was waited to close. Because the abdominal muscles and ligaments were damaged, it seemed as if the entire abdomen was standing completely outside. On the one hand, he was wrapped in protective bandages because the liquid flowing from the pancreas burned the skin; on the other hand, the large intestine was cut and its end was pulled out from the abdominal membrane and tied to a bag (colostomy); a thorax tube was inserted into the lung cavity; in short, he was facing many serious difficulties. I was also present during the medical dressings every day. I had a hard time not fainting when I first saw it. But very interestingly, over time, every limb on Kemal's body began to feel like a part of my own organ. It was an undeniable reality that our emotions were changing. Because while I was doing all kinds of care for his body, changing colostomy bags, dressings and injections, I felt that I was fulfilling a sacred duty and that my human qualities were increasing. Maybe that was what gave him the strength to endure difficulties. After a while, both of our goals focused on Kemal winning his fight for life. For us, this situation would turn into a war whose end could not be predicted, but which had to be won.

Dialysis performed at least three days a week, thousands of needles inserted, dozens of catheters opened from the neck as the veins become completely unusable, interventions on the heart, interferon treatments against hepatitis, potassium crises, biopsies, waiting for organ transplants, hectic searchings, the heavy psychology of despair after losing hope..., the fear in the eyes that reflecting the end is near. At this point, I would like to say how important organ transplantation is and how devastating it is to be looked at with pitying eyes. If we had not experienced this incident, I would not have felt the pain of life depending on an organ and not being found so deeply. Now, as someone who donated all her organs, I feel extremely happy.

Throughout this process, Turkish Armed Forces stood by us as an institution and brought its resources into use, as always. In social life, his friends were always cordial in offering their moral support. People from different parts of society always showed respect and tried to help us when we came across each other. All of these were important as morale factors. However, all this was not enough for the person to recover from the physical or spiritual shock he experienced and to adapt to his new life. I knew that he could get rid of this trauma by winning the war within himself. In order for him to achieve this, the biggest role after him fell on me as his wife. This role was a difficult one, requiring great strength and patience.

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

As a disabled veteran, there was no loss of my husband's sense of courage. This situation was primarily a reflection of his character. It was noticeable that there was always compatibility between the values he adopted and his behaviour. Love for the homeland was a supreme value, and courage was a reflection of this. As before, he was still combative, determined and faithful. It was simply not possible for him to actually show his courage. It was difficult to accept this fact. While illnesses resulting from organ loss and needing help from others created anxiety and distress in all areas of life, the most important issue was to overcome the feeling of inadequacy and to fill the void created by lost dreams and lost ideals. Because the most pain was felt here.

“Was there a feeling of inadequacy?” It would be correct to say no to this question. Because his duty was sacred to him and he internalized it. Therefore, he did not feel inadequate because of what he had lost, on the contrary, his pride was reinforced. But the knowledge that the lost ideals would not return created a huge void. This situation required a stress management that was rational and created a common sharing area. This management included not only him and me, but also the children who experienced the trauma from different perspectives.

Because I saw in my son, who had just started primary school at that time, that an injured, sick father created great shock and grief in the child's emotional world; I had a hard time explaining to my four-year-old daughter, who did not know what death was, that her father would never come again. But I would also like to admit that all these experiences make us different in our later lives. More humane, more loving, more creative, more self-confident and challenging.

It was the first time we experienced something like this, something that many people will not experience. We did not receive any professional psychological support on this issue. This was not to reject the help of psychologists. Because we believed that what psychologists would say on this subject would not be very different from what we knew and predicted. We evaluated what was happening as a reality and chose to use the resources that would strengthen the struggle for survival and increase endurance. Even though the institutions of our state, especially the Armed Forces, provided the necessary support and the society we lived in showed the expected respect, a man was ultimately left alone with the pain he experienced and found his own way to express himself.

The doctors who followed his treatment in Türkiye were used to the traces of damage on his body because we saw him constantly. But it was terrifying for someone who saw it for the first time. As a matter of fact, even today I remember the surprise he felt when a nephrology specialist professor first examined him in Washington, where we stayed for treatment purposes. He was astonished by the picture he saw, and the first thing he said was "How could you survive? You must be a hero, Colonel."

You are happy that those who survived the war are alive, even if they were disabled veterans, but as in our example, it is impossible for those who did not live that life to know

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

everything about it. Apart from treatment or surgical interventions, there was nothing he could do to keep his joy of life alive. His disorders prevented him from doing something he loved that would distract him and relax him, or from engaging in any form of art. Although he loved painting, neither his arms nor his body were able to do it. What I could do was to make him a partner in my academic work.

Outside of working hours, my days were spent shuttling between home and hospital. We worked together under these circumstances, he was translating as much as possible. He was saying, I was writing. These practices prevented our conversations from focusing on illness and loss, it made him happy to see that they were useful, and of course, they also made his mind lively and awake. But I think what made him happiest were the fable-type tales he created for our daughter Canan, with whom he spent good times. These were such beautiful

tales that even I enjoyed listening to them. If La Fontaine had lived, he would probably have been very jealous.

We are thinking of compiling the beautiful legacy he left us, all these tales and the poems he wrote when he was a military student, into a book in the near future. The poems that Kayacan wrote for her father, together with the fantastic stories and poems for which Canan won the first prize in the competition held among French schools in Türkiye...

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

It is not possible for me to describe everything that happened, the scenes I witnessed, the helpless waiting, the loss of hope, one by one. Because every day of eight years contains a different story, and it takes days to tell.

Kemal passed away on a Saturday in July 2002, at the age of 47. I was with him from his healthiest days to his complete exhaustion. Just as I witnessed him crying while watching the graduation ceremony of students of the Military Academy on television, getting angry at the wrong decisions and practices of politicians or referees, I also witnessed the deep pain he felt while the thorax tube was removed from his chest, the fear he felt when his heart was punctured, his writhing from high fever due to severe infection, and the dozens of catheters opened into the blood vessels in his neck. The anxiety he experienced during his surgery, the deep pain that grew in his heart when he heard that he could not have a kidney transplant, his hopelessness and many more...

The last time I saw him, he was completely unconscious, his eyes were staring into space, but they were still the same sparkling, beautiful blue, he was bleeding everywhere, there was nothing left to do, I kissed him and doctors took me out.

The words he said to me when we saw each other for the last time before his death, "Rezzan, thank you a thousand times, Kayacan and Canan are entrusted to you, but I never look back because they have a strong mother like you." were his last words, and we were able to say goodbye. These words are what made me fearless in life. I don't know if there was anyone other than me who remembered while walking behind the gun carriage at the funeral on July 15, 2002 but that day was our anniversary. But there was something that everyone knew and believed. And that was that Namık Kemal Ünalp was an honourable person, a heroic soldier, and a patriotic officer.

Yes, "The hero's death is his fate, the moral of the story is for the survivors and the audience." Every soldier, every veteran has a story to tell. What is important is that those who are left behind can produce and implement social responsibility projects that will integrate veterans into society and make them effective, based on the lessons learned from these stories. It will definitely make us happy to see these.

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

Photographs

Hv. K. K.lığı/Ankara-2006

Oberammergau-1993

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

Kuleli Askeri Lisesi-1970

Harp Okulu-1975

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

Gabar Dağı-1994

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

NATO Kh. Belçika NKÜ-FRÜ 28.08.1993

Journal of Anglo-Turkish Relations Volume 5 Number 2 June 2024

VEFAT-TEŞEKKÜR

Sevgili eşim,
Canan ve Kayacan'ın biricik babası

NAMIK KEMAL ÜNALP

TOP. KUR. ALB.
(1975-11)

13 Temmuz 2002 tarihinde vefat etmiştir. O'nu kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz. Acımız sonsuzdur. Güneydoğu'da hain kurşunlara hedef olup yaralandığı 25 Ocak 1995 tarihinden vefatına kadar yaşamak için korkunç acı ve sıkıntılara katlanarak verdiği büyük mücadele sürecinde her zaman büyük ilgi ve destekle yanımızda olan TSK ve O'nun değerli komutanlarına, başta Genelkurmay Başkanlığı olmak üzere K.K.K., Hv.K.K., MGK Genel Sekreteri, GATA K. ve karargahlarına, GATA K.lığının tedavisi süresince hertürlü operasyon ve bakımını büyük bir özveri ve hassasiyet ile yapan başta I. Cerrahi Kliniği doktorları, hemşireleri ve personeli olmak üzere Nefroloji Kliniği doktorları ve hemşirelerine, hizmeti ve emeği geçmiş diğer klinik doktorlarına, merhumun yakın silah arkadaşlarına, sevgi ve yardımlarını hiçbir zaman esirgemeyen candan dostlarımıza ve kıymetli aileme sonsuz saygılarımızı ve teşekkürlerimizi sunarız.

EŞİ REZZAN ÜNALP